

ПОРЖКА.

Слънце ясно се засмива,
Баба Зима си отива.

— „Сбогомъ, Слънчо, тя му дума,
Самъ-сама поехъ изъ друма.

Врагъ ми бѣше, братъ бжди ми,
Вредъ ще славя твойто име.

Чуй поржката ми свята:
Бди надъ житото въ нивята!

Бди надъ мойтѣ рожби мили,
Въ мойта пазва кълнъ кълнили.

Грѣй имъ тънkitѣ стѣбленца,
Милвай нѣжнитѣ листенца —

Да растатъ и да едрѣятъ,
Златенъ класъ да разлюлѣятъ!“

Ранъ-Босилекъ.

